

Let the sunshine in!

Hei, kaikki vanhat hipit, missä ikinä nyt olettekin! Te, jotka elitte huikeinta nuoruuttanne 1960-luvun lopulla, vieläkö muistatte ne tunnelmat, ne toiveet ja näköalat? Meidänhän piti yhdessä muuttaa maailma ja tehdä tästä pallosta parempi paikka, jossa rauha ja rakkaus täyttävät elämän, jossa suvaitsevuus ja vapaus ovat päällimmäisiä arvoja. Teimmekö kaikkemme ihanteidemme toteuttamiseksi? Pidimmekö veljemme ja sisaremmme yhtä arvokkaana kuin itsemmekin? Vai sorruimmeko pyörimään oman navan ympärillä, väsähdimmekö taistelussa kun keskinkertaisuuksien elämäntapa tuntui turruttavan helpolta? – Ei voi olla!

Muistatko ainakin filmiltä Woodstockin huumaavan fiiliksen? Vieläkin selkäpiissä käy kundaliiniväristys kun Joni Mitchell laulaa tuon festarien äidin tunnusbiisin ”We are stardust, we are golden...” Olemme tähtipölyä, olemme kultaa. Et saa sitä unohtaa! Et enää!

Muistathan kun Hair-musikaali kiersi Suomea ja Aquarius ja Uskon rakkauteen soivat. Annoit hiusten hulmuta ja kaikki kukat saivat kasvaa. Tanssimme hurmiossa pitkin kesäisiä rantoja ja puistoja. Voitko vielä uskoa siihen? Voitko taas uskoa siihen?

Silloin mielessäni ei ollut epäilyksen häivää, ettenkö voisi elää elämäni oikeaksi tunteieni ajatusten mukaan. Ne ajatukset ovat siellä edelleen. Kaikkialle ulottuva hyvyys ei ole kadonnut vaikka harmaiden vuosien verho on sen ehkä hetkeksi peittänyt. Usko elämään!

* * *

Maailma olemme me. Vain me. Sinä, minä, joka iikka. Ja joka iikan on muutettava maailma omalta kohdaltaan, vain silloin se muuttuu. Katso nyt vaikka kauppojen hyllyjä, katso lehtien kansia ja lööppejä! Etkö jo ymmärrä, että muutoksen on tultava, ja pian! Katso mitä ajatuksia ja elämäntapoja kannatat. Älä sorru helppouden uneen. Herää!

Voit takuulla jättää paljon tarpeetonta tekemättä saastumisen vähentämiseksi ja ilmaston hyväksi. Voit takuulla tehdä paljon elämän kääntämiseen oikean suuntaan. Vaikuta!

Saisitko vielä kiinni tuosta nuoruutemme energiasta? Sen kuuma ilo täyttäisi rinnan, sen kohiseva voima virtaisi soluihin. Näkisimme taas sydämellä sen, mihin kuljemme ja mihin ohjaamme lapsemme. Voisimme hyväksyä elämään myös irrationaalisuuden, niin että kaikkea ei tarvitse pilkkoa järjen avulla. Jättäisimme mahdollisuuden saduille, ihmeille. Ne eivät voi toteutua jos niille ei jää vapaata aluetta, johon materia ja hyöty eivät ole tunkeneet.

Meillä on vielä mahdollisuus olla pettämättä elämän antamia lupauksia – ja omia lupauksiamme elämälle.

* * *

Sori tämä päätös, mutta oli pakko huutaa, kun kuulosi taitaa jo heikentyä. Mutta tule mukaan, ota toisetkin ja lauletaan yhdessä:

Ei kukaan kiireessäsä huomaa, käy tuohon maailmamme, pian sen aika päättyy.

Niin paljon meitä petettiin, liian kauan luotettiin, että uskoa voi valheisiin.

Kuulen, jo avaruuden laulun tuuli tuo, mun elämä noin kutsuu lastaan, niin elämää nyt tahdon rientää vastaan. Kulje valoon, kulje aurinkoon, käy aurinkoon...

Heikki Juutilainen

ULTRA 4/2010